

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/209/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217210914
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217210914.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ I. L., narodený XX. H. XXXX, trvalý pobyt: Y. I. XXXX/XX, J. U., 2/ N. L., narodená XX. T. XXXX, trvalý pobyt: Y. I. XXXX/XX, J. U., o 46.417,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 19. decembra 2018 č. k. 17Csp/29/2017-99, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania potvrdzuje.

II. Žalovaným 1/, 2/ sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil solidárnu povinnosť žalovaným 1/, 2/ zaplatiť žalobkyňi sumu 46.417,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 25. októbra 2016 do zaplatenia a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyňi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 282, § 285, § 290 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 9, § 517 ods. 2, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, 2 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ku dňu uzavretia zmluvy), § 369 ods. 1 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. v znení neskorších predpisov. Vecne zdôvodnil, že žalovaní 1/, 2/ uplatnený nárok žalobkyňou vo vzťahu k istine 46.417,25 eur žiadnym spôsobom nenamietali (po skutkovej ani právnej stránke). Na súdnom pojednávaní vymedzili rozsah uznania dlhu tak, že sa vzťahuje výlučne na sumu istiny 46.417,25 eur, nie na príslušenstvo. Žalobkyňa navrhla, aby bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom pre uznanie a preto súd prvej inštancie podľa § 282 CSP rozhodol v časti istiny rozsudkom pre uznanie, pričom žalovaných 1/, 2/ zaviazal solidárnou povinnosťou, so stanovením paričnej lehoty 60 dní (s prihliadnutím na nepriaznivé finančné pomery žalovaných). Žalovaným 1/, 2/ uložil aj povinnosť zaplatiť žalobkyňi úroky z omeškania z priznanej istiny, vo výške 5 % ročne od 25. októbra 2016 do zaplatenia, z dôvodu omeškania žalovaných s plnením dlhu. Žalobu súd prvej inštancie zamietol v časti o zaplatenie zmluvných úrokov vo výške 5,59 % ročne zo sumy 44,426,75 eur od 25. októbra 2016 do zaplatenia. Z ustanovenia § 502 a § 503 Ob. z. vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do doby určenej v zmluve ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného

zosplatnenia. Následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť len úroky z omeškania (R 59/1998). V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, úrokmi z úveru ako aj úrokmi z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami konania (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len „ÚS SR“ sp. zn. IV. ÚS 476/2012). Pri zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej sumy úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Má teda právo získať okamžite celú sumu požičaných peňazí. Na jeho strane odpadá tak obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru (v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na riadne úroky za požičanie peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru). Inak by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, pričom spotrebiteľovi by už neboli garantované práva, ktoré mu v súvislosti s dohodnutým splácaním úveru vyplývali zo zmluvy pred vyvolanou zmenou. Veriteľ by mohol inkasovať úroky aj v oveľa väčšom rozsahu, nebol by už ohraničený postupnosťou splácania úrokov z istiny a ani dohodnutým celkovým rozsahom úrokov z úveru. Žalobkyňa by žiadne úroky nelimitovala ani pôvodne dohodnutou celkovou sumou úrokov, vypočítanou podľa pôvodného splátkového kalendára, na ktoré by mala žalobkyňa nárok pri riadnom splácaní úveru počas doby trvania zmluvného vzťahu. Na uvedenom nič nemení ani prípadná dohoda zmluvných strán, ktorá by bola pre obchádzanie zákona podľa § 39 O. z. absolútne neplatná. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého bola žalobkyňa, úspešnej v konaní, priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 % (žalobkyňa bola úspešná vo vzťahu k istine v plnom rozsahu), voči žalovaným 1/, 2/ v konaní neúspešným. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu uložením povinnosti žalovaným 1/, 2/ solidárne zaplatiť žalobkyňi zmluvný úrok 5,59 % ročne zo sumy 44.426,75 eur od 25. októbra 2016 do zaplataenia. Odvolanie odôvodnila poukazom na nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, ktorým sa popiera podstata úroku ako odplaty, že žalobkyňa časť svojho majetku prenechávala žalovaným. Úrok je cena peňazí, pričom veriteľ so sumou požičaných peňazí nemôže disponovať. Ide o kompenzáciu časti majetku, ktorú veriteľ nemá k dispozícii. Skutočnosť, že žalovaní sú vyzvaní na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov neznamená, že tak okamžite urobili. Tento stav trvá až do momentu reálneho vrátenia finančných prostriedkov, do ktorej doby veriteľovi prináleží úrok. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Cb/225/2018. V zmysle § 502 ods. 1 Ob. z. je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dohodnutej výške, a to do dňa ich úplného vrátenia. Takýto názor je obsiahnutý aj v odbornej literatúre. Dlžník by mal zásadne platiť úrok po skutočnú dobu užívania peňazí. Nárok veriteľa na úroky za úver až do momentu skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov vyplýva aj z analogického výkladu ustanovenia § 503 ods. 3 Ob. z. Podľa tohto ustanovenia ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver teda zaniká až úplným vrátením toho, čo dlžník od veriteľa dostal. Nárok veriteľa na požadovanie úrokov za úver do ich skutočného vrátenia je vyjadrený aj v ustanovení § 13 ods. 3 ZoSÚ. Podľa tohto ustanovenia je po odstúpení od zmluvy spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny až do jej splatenia. Ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého veriteľ využije zákonom daný mechanizmus, zanikol veriteľov nárok na zaplataenie úrokov za úver, dlžník by porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, pretože by sa zbavil povinnosti platiť zmluvne dohodnuté plnenie. Bolo by pre dlžníka výhodnejšie okamžite zmluvu porušiť, keďže by nemusel platiť úroky po splatnosti zmluvy, ale len do momentu, kým veriteľ nebude sa voči porušovaniu zmluvnej povinnosti brániť. Akékoľvek konanie, ktoré porušuje povinnosť a spôsobuje výhodu v rozpore s dobrými mravmi, je v rozpore s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Obdobný názor bol vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/20/2017. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/71/2017 prijatie záveru, že na ťarchu spotrebiteľa by došlo k jeho dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru a úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch, súd hodnotil ako neprimerané zvýhodnenie spotrebiteľa v dôsledku evidentného porušovania zmluvných povinností. Spotrebiteľ si musí byť vedomý, že pri riadnom splácaní úveru platí len zmluvne dohodnuté úroky a v prípade porušenia zmluvnej povinnosti má byť postihnutý legálne aj úrokmi z omeškania. Žalobkyňa poukázala na ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré zaujali rovnaký právny názor. Označila za nesprávny aj poukaz na rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý nepreskúmava rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska ich vecnej správnosti. Nepripravená mu

prehodnocovanie skutkových a právnych záverov všeobecných súdov alebo zjednocovanie judikatúry. Nedal teda vecnú odpoveď, či je správny názor o zániku nároku žalobkyne na úroky za úver po splatnosti úveru. Rovnako tak z rozhodnutia nevyplýva, že zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), keďže skúmal, či existujú skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

3. Žalovaní 1/, 2/ sa k odvolaniu nevyjadrili.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98), pričom uvedeným názorom aj podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Uvedené rozhodnutie bolo vydané po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie a následnej implementácii relevantných smerníc do právneho poriadku SR.

6. Žalovaní 1/, 2/ boli povinní platiť zmluvný úrok do dohodnutej doby vrátenia požičaných peňazí. V prípade zmeny pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, po zosplatnení úveru, dlžník sa dostáva do omeškania s plnením dlhu a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/108/2014). Povinnosť uhradiť úrok do jeho vrátenia sa vzťahuje na časové obdobie od poskytnutia úveru do doby, pokiaľ veriteľ nevyvolá zmenu pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý (napr. zosplatnením úveru, v dôsledku ktorého nastupuje režim platenia úrokov z omeškania). V prípade iného záveru by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/30/2012).

7. Veriteľ svojím právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby finančných prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti splnenia, pričom veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky prijímal, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované žiadne práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014).

8. Odvolacia námietka žalobkyne o povinnosti dlžníka platiť zmluvný úrok od poskytnutia peňazí do ich reálneho vrátenia preto nemohla obstáť. Je na veriteľovi akým spôsobom reflektuje stav porušenia zmluvných povinností dlžníka a v prípade zosplatnenia celého dlhu nesie veriteľ zodpovednosť za právne následky, vyplývajúce zo zmeny pôvodných zmluvných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý. Záleží na veriteľovi akým spôsobom si zabezpečí splnenie dlhu dlžníkom. S protiprávnym stavom (porušením zmluvných podmienok) sa potom spájajú jednotlivé sankcie, keďže dlžník je v omeškaní s vrátením sumy. Preto sa s ním nemôžu spájať odplatné plnenia, ktoré súvisia so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov dlžníkom podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy (odplatné nároky patria len v právne súladnom stave, porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014). Veriteľ pritom dlžníkovi neposkytuje finančné prostriedky (neprejavil vôľu v čase uzavretia zmluvy) pre prípad porušenia povinnosti dlžníka, ale na dohodnutú dobu (do ktorej má dôjsť k vráteniu peňazí).

9. K odvolacej argumentácii žalobkyne, že v dôsledku porušenia povinností by dlžník získal pre neho výhodnejšie postavenie, je potrebné uviesť, že splatnosť celého dlhu bola privodená v dôsledku jednostranného právneho úkonu žalobkyne ako veriteľa, vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. V prípade porušenia povinností dlžníka je na veriteľovi ako bude následne postupovať a využije sankcie a zabezpečovacie prostriedky na eliminovanie dôsledkov porušenia povinností dlžníka, ktoré právny poriadok upravuje. Vyhlásenie mimoriadne splatnosti dlhu nie je úkonom dlžníka ale veriteľa, ktorý sa rozhodol a prejavil vôľu v uvedenom smere, v dôsledku čoho znáša právne následky. Nejedná sa preto o „zvýhodnenie dlžníkov“, ktorí si neplnia povinnosti oproti iným, ktorí svoj dlh plnia, keďže je na veriteľovi, ako využije hmotnoprávne nástroje priznané právnym poriadkom na zabezpečenie splnenia dlhu a uplatnenie sankcií pre prípad porušenia zmluvných povinností dlžníkom.

10. Úrok z úveru je cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a to na dohodnutú dobu, t. j. do dohodnutej doby vrátenia poskytnutých prostriedkov veriteľom dlžníkovi, po uplynutí ktorej sa už úver neposkytuje a v prípade nesplnenia dlhu v lehote splatnosti ide o vymáhanie dlhu, nie však o pokračovanie poskytovania úveru. Pri uzavretí zmluvy veriteľ neprejavuje vôľu poskytovať finančné prostriedky aj na dobu porušovania povinností dlžníka zo zmluvy (neplatením dlhu v lehote splatnosti), pričom dlžník tieto prostriedky po splatnosti dlhu neužíva, ale neoprávnene zadržiava, preto sa nemôže jednať o odplatu za užívanie peňažných prostriedkov.

11. V prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru sa jedná o synalagmatický právny vzťah. Účinným prejavom vôle veriteľa zaniká právo dlžníka užívať veriteľove peniaze a tým zaniká tomu korešpondujúca povinnosť dlžníka platiť z poskytnutej istiny riadne úroky. Naopak nastupujú mechanizmy sankčné, ktorými sú ex lege úroky z omeškania, nárok na náhradu škody, prípadne iné. Spornú otázku bolo potrebné v prvom rade riešiť aplikáciou vnútroštátnych právnych noriem, pričom Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc vykladať vnútroštátne právo členského štátu (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-96/16 a C-94/17 predmetnú otázku nerieši z hľadiska eurokonformného výkladu, porov. Pavúk, A. Neexistencia nároku veriteľa na riadne (zmluvne dohodnuté) úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, A., 2017). K poukazu žalobkyne na rozhodnutia odvolacích súdov (na podporu svojej argumentácie o možnosti kumulácie riadnych úrokov a úrokov z omeškania) je potrebné uviesť, že súdna prax v predmetnej otázke nie je ustálená (porov. napr. rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/403/2016, 24Co/104/2019, rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 24Co/99/2017, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/16/2018, 15Co/193/2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/337/2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/56/2018, rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 11Co/181/2018, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/70/2018, rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 5Co/304/2017). Ak iný senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospel k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý bol už vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu (vyššie uvedený), postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

12. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

13. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania, priznaných žalobkyňi ako úspešnej strane v konaní v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP, žalovanou stranou nenamietané.

14. Vzhľadom k tomu, že žalovaní 1/, 2/ boli úspešní v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaní 1/, 2/ v odvolacom konaní ostali pasívni, do konania sa nezapojili (nevykonali žiaden procesný úkon) a náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnili, náhrada trov odvolacieho konania žalovaným 1/, 2/ priznaná nebola (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018).

15. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.